

توصیه‌های حقوق بشری قاضی القضات به قضات!
آقای از‌های که خاک خورده دستگانه قضایی است، درست و دقیق می‌دانند که باز داد‌یارها، باز پرس‌ها و قضات، عملاً نمی‌توانند بخشی از مفاد حقوق بشری را که در قوانین ما گنجانده شده‌است، رعایت کنند. از توقیف وسایل گرفته تا تفتیش منزل و جلب متهم؛ همه اینها نارضایتی‌هایی را به دنبال داشته‌است. آیین دادرسی کیفری، قوانین مترقی زیادی در همه این موارد دارد، که تذکرات رئیس دستگاه قضا نشان می‌دهد این موارد به درستی رعایت نمی‌شود. دادسراها و دادگاه‌ها به کنار، اوضاع کلانتری‌ها پغ‌بغ‌تر است. از طرف دیگر، وقتی با ضابطان دادگستری هم صحبت می‌کنیم، از دستگاه قضا شکایتی‌اند، متهمان را با هزار حجت می‌گیرند، ولی احکام غیربازدارنده قضات، مجرمان را دوباره به جامعه بازمی‌گرداند و زحمت کلانتری‌ها را دوچندان می‌کند. بعضی جاها قانون نقص دارد، مثل قانون کاهش مجازات حبس یا مواد مرتبط با جایگزین‌های حبس، اما علست اصلی گلابه‌های رئیس دستگاه قضا را باید در خود دستگاه قضا جست: مطابق قانون، دادستان‌ها و دادسراها مکلف به آموزش ضابطان هستند. مقصر کم‌کاری و اقدامات خلاف قانون ضابط، خود مقام قضایی است. ■■■

روز گذشته رئیس دستگاه قضا انتقادات درون سازمانی زیادی را مطرح کرد. شب‌های اظهارات غلامحسین از‌های، نقض حقوق متهمان در دادسراها و کلانتری‌هاست. این همه بی‌حقوقی در تفتیش منازل، جلب متهمان و توقیف وسایل، صدای آقای از‌های را هم درآورده‌است.

■ **جلوی خانواده به متهم دستبند نزنید!**

رئیس دستگاه قضا، حجت‌الاسلام والمسلمین محسنی از‌های روز گذشته از دادرسی ناحیه ۳ تهران بازپد کرد. رئیس قوه قضائیه در دیدار با قضات این دادسرا تأکید کرد: قضات در صدور قرارها، تبعیاتی اتخاذ کنند که در موارد غیر ضرور، به بازداشت متهم منجر نشود؛ وقتی

می‌توان متهمی را با قرار کفالت آزاد کرد، چه نیازی وجود دارد که ولو برای یک ساعت، او را به بازداشتگاه فرستاد؟ گاهی یک شب زندان رفتن نیز برای فرد واجد تبعات ناگوار در زندگی‌اش است. رئیس دستگاه قضا تصریح کرد: قضات ارشادات و توصیه‌های لازم را خطاب به ضابطین در موعد جلب متهمین داشته باشند؛ قطعاً در مواردی لازم است که هنگام جلب، به متهمی دستبند زده‌شود، اما یقیناً این الزام در همه موارد وجود ندارد؛ قطعاً در همه موارد جلب متهمان لازم نیست که در حضور خانواده و همسایگانش، به‌او دستبند زد.

■ **توقیف الکی ممنوع!**

به گزارش خبرگزاری میزان، رئیس عدلیه افزود: در هنگام بازرسی از منازل متهمان نیز باید کاملاً حقوق

او و اعضای خانواده‌اش مراعات شود؛ میباد در هنگام بازرسی و تفتیش، وسلبه‌ای از متهم توقیف شود که توقیف آن، فاقد ضرورت است؛ فی‌المثل نباید متهمی که نوع اتهامش ایجاب نمی‌کند، را به شخصه‌اش را توقیف کرد؛ چنانچه نیز ضرورت توقیف وسایل شخصی و الکترونیکی متهم وجود دارد، به محض رفع ضرورت تحقیقاتی، باید این وسایل به متهم مسترد شود. قاضی القضاات گفت: اینکه مراجع ذیربط قضایی اقدام به تعیین تکلیف وسایل نقلیه توقیف‌شده از مردم و متهمان می‌کنند، در جای خود قابل ارزش و تقدیر است، اما اساساً باید به این موضوع پرداخته شود که آیا توقیف این وسایل در همان وهله نخست، دارای ضرورت بود؟ اساساً چرا باید یک وسیله نقلیه که توقیف آن ضرورتی ندارد،

او و اعضای خانواده‌اش مراعات شود؛ میباد در هنگام بازرسی و تفتیش، وسلبه‌ای از متهم توقیف شود که توقیف آن، فاقد ضرورت است؛ فی‌المثل نباید متهمی که نوع اتهامش ایجاب نمی‌کند، را به شخصه‌اش را توقیف کرد؛ چنانچه نیز ضرورت توقیف وسایل شخصی و الکترونیکی متهم وجود دارد، به محض رفع ضرورت، رفع توقیف شود. این قبیل موارد، برای مادر دنیا و آخرت تکلیفاً آوار است.

■ **علل اطاله دادرسی را م‌ر تفع سازید**

حجت‌الاسلام والمسلمین محسنی از‌های در ادامه با اشاره به مقوله کارشناسی‌ها در پرونده‌های قضایی اظهار کرد: باید تمامی علل اطاله دادرسی‌ها را م‌ر تفع سازیم تا دسترسی مردم به عدالت تسریع شود؛ یکی از علل اطاله دادرسی‌ها، تأخیر در وصول نظر به‌های کارشناسی در برخی پرونده‌های قضایی است؛ از همین‌رو تأکید

منطقه ۱۴، واقع در جنوب شرق تهران و با جمعیتی نزدیک به نیم‌میلیون نفر، توکیبی از محله‌های قدیمی و جدید است که با چالش‌های متعددی دست‌وپنجه نرم می‌کنند. این منطقه که به دلیل وجود مراکز نظامی در جنگ اخیر، هدف حملات قرار گرفت، علاوه بر آسیب‌های مادی، تجربه‌ای از اضطراب و نگرانی اجتماعی را پشت سر گذاشت.
امیر شهرداری فراهانی، شهردار منطقه که خود ساکن این محله است در گفت‌وگو با «جوان» تصویری از مشکلات و فرصت‌ها را ارائه می‌کند: از کمبود زیرساخت‌های فرهنگی تا دشواری‌های اجرایی و ناهماهنگی‌های محلی. او بر نقش مهم مشارکت مردم و ضرورت همبستگی در شرایط بحران تأکید دارد و می‌گوید در تلاش است تا حتی با وجود مواجهه با بحران و محدودیت‌ها، کیفیت زندگی در این منطقه را بهبود بخشد.

■■■■

با توجه به جنگ اخیر، منطقه ۱۴ به واسطه موقعیت خاصی که دارد، آسیب‌پذیری بیشتری را تجربه کرد. شما برای کاهش اضطراب اجتماعی، افزایش تاب‌آوری مردم و بازسازی چه اقداماتی انجام دادید؟

همانطور که می‌دانید شرایط جنگ، منطقه ما را هم بی‌نظم نگذاشت. منطقه ۱۴ به‌دلیل استقرار برخی مجموعه‌های نظامی، عملاً درگیر شد. خوشبختانه در این جنگ ۱۲ روزه بخش‌های مسکونی منطقه آسیب جدی ندیدند و این خودش جای شکر دارد، اما مجموعه‌های نظامی ما هدف حمله قرار گرفتند و متأسفانه شهدایی هم تقدیم شد.

در بعد اجتماعی، ما با هم‌افزایی بین نهادهایی مانند مساجد، بسیج، سپاه و شهرداری، اقدامات هماهنگی را انجام دادیم. پاکه‌های مردمی و مساجد به صورت ۲۴ ساعته فعال شدند و ایست‌های بازرسی با همکاری نهادهای امنیتی و پشتیبانی شهرداری شکل گرفت. ستاد مدیریت بحران منطقه نیز بلافاصله وارد عمل شد تا آمادگی لازم برای مواجهه با شرایط اضطراری را فراهم کند. در مواردی که مجموعه‌ها با منازل به‌واسطه موج انفجار آسیب‌دیده بودند، تیم‌های شهرداری بی‌درنگ برای آواربرداری، امدادرسانی و حتی پوشش خسارت وارد میدان شدند. ما فقط ناظر نبودیم؛ نیروهای شهرداری خودشان پای کار بودند و وارد عملیات اجرایی شدند. مثلاً خانه‌هایی که شیشه‌هایشان شکسته بود یا آسیب غیرمستقیم دیده‌بودند، توسط تیم‌های ما شناسایی شد و تاشش کردیم با برنامه‌ریزی مشخص، هزینه‌ها را جبران کنیم.

در این مدت شهرداری تهران و به‌ویژه نیروهای مناطق، نشان دادند که جزو سازمان‌های پای کار هستند. در حالی که تهران خلوت شده‌بود و بسیاری به شهرهای دیگر رفته بودند تا شرایط تردد تسهیل شود، همکاران من ماندند و ایستادند. این اتفاق نشان داد که در شرایط بحرانی، شهرداری تهران می‌تواند نقش مؤثری در خدمت‌رسانی ایفا کند.

بعد از جنگ هم مسئولیت‌هایی مثل اسکان اضطراری، تأمین نیازهای اولیه آسیب‌دیدگان و حتی روحیه‌بخشی به مردم از طریق برنامه‌های فرهنگی، تبلیغاتی و محیطی

ارزهای دادستان‌ها را محاکمه حقوق‌بشری کرد

رئیس قوه قضائیه از بی‌قانونی‌های رخ داده در تفتیش منازل، توقیف وسایل و جلب متهمان گلایه کرد

مؤکد من خطاب به قضات آن است که هر پرونده‌ای را به کارشناس ارجاع دهند و در وهله اول بررسی کنند که آیا ارجاع پرونده حاضر به کارشناس، ضرورت دارد یا خیر؟ همچنین چنانچه یکی از اصحاب پرونده نیز بر ارجاع موضوع به کارشناس تأکید داشت، به‌صرف تأکید او، پرونده را به کارشناس ارجاع دهند، بلکه به حسب ضرورت و تأثیر امر کارشناسی در کشف حقیقت، موضوع را به کارشناس ارجاع دهند. رئیس قوه قضائیه افزود: از سویی دیگر، چنانچه یک کارشناس در ارائه نظریات کارشناسی خود با تأخیر و تعلل عمل کرد یا در نظریات کارشناسی خود از عبارات مبهم و نامفهوم بهره گرفت، به سرعت او را تنبه دهند و در صورت ضرورت، موضوع را به «مرکز وکلای کارشناسان رسمی و مشاوران قوه قضائیه» ارجاع دهند تا بررسی‌ها و پیگیری‌های مقتضی در قبال آن کارشناس، از ناحیه مرکز مزبور صورت گیرد.

■ **دادستان، مسئول آموزش ضابط**

ایرادات در ست رئیس دستگاه قضایی به قضات، مبتنی بر قانون است. قوانین متعددی وجود دارد که دادستان‌ها را مأمور آموزش ضابطان کرده‌است. ماده ۳۲ قانون آیین دادرسی کیفری، ریاست و نظارت بر ضابطان را بر عهده دادستان گذاشته‌است. از طرف دیگر، ماده ۳۰ همان قانون، شرط احراز عنوان ضابط دادگستری را گذراندن دوره‌های آموزشی لازم و دریافت کارت ویژه ضابط می‌اند. ماده ۱۵ آیین‌نامه اجرایی احراز عنوان ضابط دادگستری نیز بر برگزاری دوره‌های آموزشی حین خدمت برای کسب مهارت‌های لازم جهت ایفای وظایف ضابطی ضابطان تأکید دارد و نظارت بر این دوره‌ها را به عهده دادستان گذاشته‌است.

رعایت این نکات می‌تواند وجهه حقوق بشری ایران را هم در مجامع منطقه‌ای و بین‌المللی ارتقا بخشد.

بر عکس، نقض این مقررات حقوق بشری که در قوانین لازم‌الاجرای ما گنجانده شده‌است می‌تواند تبعات سیاسی برای کشورمان هم داشته‌باشد. تذکرات به‌جای قاضی القضاات، نشان از کم‌کاری‌ای است که دادستان‌ها در اجرای قانون داشته‌اند.

رتبه دهم رسیدیم. البته مشکلات پیمانکاری همیشه وجود دارد؛ پیمانکاران معمولاً دنبال فرار از وظایفشان هستند و ما به عنوان ناظر باید تلاش کنیم آنها را سر خط بیاوریم، اما واقعیت این است که مشکلات اجرایی و کارگری در تهران طبیعی است و امیدواریم هرچه زودتر این مسائل بهتر شود.

■ **مشارکت مردم در تصمیم‌گیری‌های شهری و اداره امور چطور است؟ غیر از سامانه ۱۲۷ چه سازوکاری برای شنیدن صدای شهروندان دارید؟**

من همیشه اعتقاد دارم اگر قرار باشد بار شهرداری سبک‌تر و شرایط شهر بهتر شود، مشارکت مردم ضروری است، اما متأسفانه در دهه‌های اخیر، فرهنگ مشارکت می‌دهیم، اما به هر دلیلی امکان خرید فراهم نشده. به طور کلی، وقتی می‌خواهیم پارک بزرگی مثلاً سه تا چهار هزار متر مربعی ایجاد کنیم، با مشکل زمین مواجهیم. زمین‌هایی که مناسب این کار باشند، بسیار محدود هستند. این یکی از محدودیت‌های اصلی ماست. در نواحی قدیمی‌تر، مثل نواحی یک، دو و چهار، این مسئله به شدت محسوس است و کار کردن در این مناطق بسیار دشوارتر از نواحی سه و پنج است که فضای باز و پارک‌های بیشتری دارند. مثلاً همین چند روز پیش در محله خیابان کرمان زمین بازی شناسایی کردم، ولی با وجود فضای مناسب، اهالی مخالفت کردند و می‌گویند این فضا تبدیل به پاتوق می‌شود و مزاحمت ایجاد می‌کند! این چالش‌ها زیاد است، حتی ما وقتی در یکی از پارک‌های خواستیم زمین چمن نصب کنیم، با جمع‌آوری تومار و اعتراض مردم روبه‌رو شدیم و مجبور شدیم کار ا‌م‌توقف کنیم.

گاهی انگیزه داریم و پروژه را شروع می‌کنیم، اما مردم محله مانع می‌شوند. این معادله عجیبی است؛ انتظار داریم مردم درخواست کنند فضای بازی ایجاد شود، اما وقتی ما می‌رویم دنبال اجرای آن، گاهی مخالفت می‌کنند.

■ **نمونه دیگرش زمین بسکتبال بود که سبدهایش را کنده بودند تا بساط بازی جمع شود!**

اینها مشکلات واقعی ماست و در عین حال به جرئت می‌گویم که تیم ما انگیزه بالایی دارد. یکی از برنامه‌های مهم ایجاد زمین‌های بازی و فضای ورزشی برای کودکان است. امسال چند زمین چمن و اسفالت راهاندازی کردیم و چند پروژه دیگر هم در دست اقدام داریم، ولی در مسیر اجرا بارها با موانع و مخالفت‌های محلی مواجه شده‌ایم.

■ **بیشترین شکایت مردم در منطقه ۱۴ درباره چه موضوعی است؟ برای رسیدگی به این مسائل چه اقداماتی انجام داده‌اید؟**

نسبت به سایر پیم‌هایی که در سامانه ۱۲۷ ثبت می‌شود، شکایت درباره نظافت کوجه‌ها و معابر بیشتر به چشم می‌آید. بعد از آن مسائل ترافیکی و فضای سبز مثل آبیاری و خشک‌شدن درختان مطرح است. از طرفی ما پروژه‌های عمرانی زیادی داریم، ولی همین خدمات عمرانی گاهی خودش باعث ناراحتی مردم می‌شود.

■ **در پایان، چه نکته مهمی هست که می‌خواهید شهروندان بدانند یا به آن توجه کنند؟**
همه این صحبت‌ها و جمع‌بندی‌شان به روشنی نشان می‌دهد که فرهنگ‌سازی موضوع بسیار مهمی است که باید بدان توجه شود. می‌بینید که در آموزش و پرورش هم تلاش‌های زیادی برای فرهنگ‌سازی انجام می‌شود و همواره محل بحث است، چرا که این موضوع دامنه وسیعی دارد. و ما پایان، من به شهروندان منطقه ۱۴ نوید می‌دهم که همه تلاشمان را می‌کنیم کیفیت زندگی در این منطقه را از ناهماهیم و شرایط بهتر و بهتری برایشان فراهم کنیم. امیدوارم همه ما با همکاری و مسئولیت‌پذیری یکدیگر، دست به دست هم دهیم تا متهمان را به جای بهتری تبدیل کنیم.

سلامت روان دانش آموزان فرا تر از نمره و معدل

ورای هر نمره و معدل، داستانی هست که کمتر شنیده شده‌است. داستان کودکان و نوجوانانی که ذهن‌شان، زیر بار فشار تکالیف، امتحانات و توقعات سنگین خانواده، فرسوده و خسته می‌شود و این آسیب، نه به یک دلیل ناگهانی، بلکه در روندی تدریجی و پنهان و در دل ساختارهای آموزشی اتفاق می‌افتد؛ ساختارهایی که بیشتر به نمره و معدل اهمیت می‌دهند تا آرامش و سلامت ذهنی.

مدرس‌ه، در تعریف آرمانی خود، قرار بود مأم‌ن رشد عقل، احساس و شخصیت باشد؛ جایی برای کشف، تجربه و شکوفایی، اما آنچه امروز در بسیاری از مدارس می‌بینیم، فاصله‌ای عمیق با این آرمان دارد. آمارها، این رنج خاموش را بلندتر فریاد می‌زنند. پژوهشی در سال ۱۴۰۰ نشان داده که بیش از نیمی از دانش‌آموزان دبیرستانی تهران از سلامت روان پایین‌تر خود راند و اختلالات اضطرابی را ۴۵/۷ درصد، بیشترین شیوع را داشته‌اند. این درصد، فراتر از اینکه یک عدد باشد، حکایت از دره‌هایی دارد که در رفتارهای پر خاشگرانه، بی‌حوصلگی و سکوت‌های طولانی نوجوانان، مشهود است.

متأسفانه، در حالی که سلامت روان کودکان و نوجوانان این مرز و بوم نادیده گرفته می‌شود، رقابت‌های نفسگیر (امتحانات نهایی و بعد از آن کنکور) ذهن‌شان را بیش از پیش به هم ریخته‌است. نبود برنامه‌ریزی درسی مناسب، انتظارات غیرواقعی و روش‌های ناکارآمد ارزشیابی، این فشار روانی را تشدید می‌کند. در این رابطه، پژوهشی در سال ۱۴۰۲ انجام شده که نشان داده عمده دانش‌آموزان و دانشجویان با فشار روانی بسیار بالایی مواجه هستند و مسائلی مانند انتخاب رشته و شغل ذهن‌شان را به شدت درگیر کرده‌است.

در مطالعه‌ای دیگر، دانش‌آموزان دختر تیزهوش، با وجود توانایی‌های بالا، از نظر شکایات جسمانی و وسواسی-اجباری وضعیت بدتری نسبت به همسالان عادی خود دارند. فشارهای تحصیلی، انتظارات سنگین خانواده و ساختار خشک مدرسه آنان را به مرز فرسودگی روانی رسانده‌است. سلامت روان دانش‌آموزان محصل مجموعه‌ای از عوامل درهم‌تنیده‌است؛ عواملی که می‌توانند نقش حیاتی یا آسیب‌زا داشته‌باشند. در این میان، محیط آموزشی، اولین جایی است که کودک و نوجوان با جهان اجتماعی تحصیلی روبه‌رو می‌شود. اگر این محیط از آرامش، تعامل انسانی سالم و ساختار حمایتی برخوردار باشد، می‌تواند پشت‌رشد و شکوفایی باشد، اما در غیاب این ویژگی‌ها، مدرسه به فضایی پر تنش و فشار آ‌ور تبدیل می‌شود که روان دانش‌آموز را مختل می‌کند. در کنار این، حمایت اجتماعی خانواده، معلمان و همسالان نقش حیاتی در شکل‌گیری احساس امنیت روانی دارد. فروجی که در این مسیر تنها یمناند، در برابر فشارهای تحصیلی و اجتماعی بی‌پناه خواهد بود.

اما چیزی که کمتر به آن توجه می‌شود، هوش بهیجانی است؛ مهارتی که به نوجوان کمک می‌کند احساسات خود و دیگران را بشناسند، مدیریت کنند و مواجهه با چالش‌های روزگاری به خوبی واکنش دهند. متأسفانه نظام آموزشی ما به قدری در نمرات و نتایج امتحانات تأکید دارد که جایگاه هوش بهیجانی در برنامه‌های درسی و تربیتی بسیار کم‌رنگ شده‌است. غافل از اینکه توانایی مدیریت هیجان‌ها نه فقط به حفظ تعادل روانی کمک می‌کند، بلکه تاب‌آوری و مقاومت نوجوان در برابر استرس‌ها و بحران‌ها را به شکل چشمگیری افزایش می‌دهد.

از سوی دیگر در بسیاری از مدارس، به‌ویژه در مناطق محروم، نه‌روانشناس مستقر وجود دارد و نه برنامه‌ای برای آموزش مهارت‌های زندگی. همین باعث‌شده تا دانش‌آموزانی که نیازمند حمایت روانی هستند، در سکوت و تنهایی زیر بار فشارهای تحصیلی و خانوادگی فرو می‌ریزند؛ بی‌پناه و تنها، که فقط و فقط باید تاب بیاورند، آن هم بدون هیچ آموزشی در این زمینه! اما چرا با وجود این آمارهای نگران‌کننده و هشدارهای مکرر کارشناسان، هیچ تغییری رخ نمی‌دهد؟ و چرا همچنان سلامت روان در حاشیه مسائل‌گذاری‌های آموزشی قرار دارد؟
حالا که پژوهش‌ها و مطالعات به ما نشان داده که سلامت روان دانش‌آموزان نه دغدغه‌ای فرعی، بلکه یک اولویت مهم است، نمی‌توان با توصیه‌های پراکنده و شعارهای کلی از کنار آن گذشت. نیاز امروز ما، گذر از حرف و ورود به عمل است؛ اقدامی ساختاری، علمی و انسانی برای ترمیم روان نسل آینده. در گام اول باید سیاست‌گذاری‌های آموزشی بازنگری شود؛ مدارس باید به فضایی تبدیل شوند که روان دانش‌آموز به رسمیت شناخته شود، نه قربانی ساختارهای خشک و رقابت‌های فرسایشی. حضور روانشناسان در مدارس، آموزش مهارت‌های زندگی و هوش بهیجانی، توانمندسازی معلمان و والدین و ایجاد فرهنگ گفت‌وگو درباره مسائل روانی، نه امتیاز بلکه ضرورتی انکارناپذیر است.

سلامت روان دانش‌آموزان باید در قلب تصمیم‌گیری‌های آموزشی، تربیتی و فرهنگی قرار گیرد. احیای روان جمعی در مدارس نیازمند همکاری نهاده‌ا، بازنگری ساختارها و بازگشت به اصل انسان محوری در آموزش است.

پیش از آنکه افسردگی، اضطراب، بی‌انگیزگی و گسست عاطفی به هنجارهای ناپذیر تبدیل‌شوند، باید اقدام کرد؛ نه فرادانه، نه برنامه‌های سال‌های بعد، بلکه همین امروز. روان نوجوانان این مرز و بوم منتظر اصلاحات تدریجی نیست؛ با شکوفایی شود یا خاموش، و بدون شک انتخاب این مسیر در دستان ماست.

خبر کوتاه

■ **رئیس مرکز اطلاع‌رسانی و روابط عمومی وزارت آموزش و پرورش گفت:** روز سه‌شنبه مهر آغاز به کار رسمی همه‌مدارس کشور برای سال تحصیلی ۱۴۰۴-۱۴۰۵ خواهد بود.

■ **رئیس سازمان آموزش و پرورش استثنایی** از افزایش قابل توجه تشخیص‌اتیسیم در دانش‌آموزان خبر داد و گفت: اسما‌ل در غربالگری بدو ورود به مدرسه، حدود هزار دانش‌آموز دارای طیف‌ا‌وتیسیم تشخیص داده شد.

■ **معاون بهداشت وزارت بهداشت** از کاهش ۴۲ درصدی لاغری شدید در کودکان زیر پنج سال خبر داد.

■ **دادستان عمومی و انقلاب تهران** گفت: از مجموع ۱۲۰ پرونده مرتبط با جنگ تحصیلی ۱۲ روزه، در خصوص ۱۱۰ پرونده تصمیم نهایی اتخاذ شده و بالغ بر ۶۸ قرار جلب دادرسی و کیفرخواست نیز صادر شده‌است.

■ **رئیس سازمان ثبت** گفت: بیش از ۸۶ درصد از مشاوران املاک به سامانه‌های سازمان ثبت متصل شدند.

■ **رئیس سازمان غذا و دارو** گفت: ذخیره استراتژیک برای حدود ۵۲۰ قلم دارو و ۴۰۰ قلم تجهیزات پزشکی ایجاد شده‌است تا در شرایط اضطراری مورد استفاده قرار گیرد.

■ **رئیس سازمان بازرسی کل کشور** اعلام کرد: قوه قضائیه هر سال با سیل پرونده‌های ناشی از اسناد عادی مواجه است.

■ **اساسنامه مدرسه مجازی** پس از تأیید رئیس‌جمهور و رئیس شورای عالی آموزش و پرورش برای اجرا به وزارت آموزش و پرورش ابلاغ شده‌است.

■ **مدیر کل دفتر ارزیابی کیفیت کالا و خدمات سازمان** ملی استاندارد گفت: ۵۰ درصد خانه‌های سالمندان در یک سال آینده، پروانه کاربرد استاندارد دریافت می‌کنند.